

A KAKAS

Ha megfeszülök sem tudok visszacmlékezni a pórázon vonszolt kakas látványához hasonlóra. Kínzó és mégis nevetésre ingerlő, ahogy az apró, kifejezésrelen madárszemek sebesen forognak, a vékony nyak csztelenül ráng, a sarkantyús lábak barázdát vonnak a kimerevedett test után. Aztán a megfulladás előtt a kakas beletörődik sorsába, és pompás vörös tarajával, hivalkodó tollazatával megadóan kullog a gazdája után. Sírni tudnék azon, ahogy gyűjti az erejét és bosszút forral, de valójában már nem képes ellenállni, harciassága megalázkodássá tört, és a torkából a fáradt hangok úgy hullanak szerteszt, mint fáról a férges gyümölcs. Az állat helyzete olyan reménytelen, hogy bizonyos elképzeléseket feladhatunk az életéről. És mégis nevetséges az egész!

Szükösen csordogál a vigasz, amikor így gyilkolnak egy ösztönt. Egy hajlott hátú, nagy orrú, cserzett bőű fickó, mellesleg a féltestvérem a pofámba vágta ezt a felemás látványt és most bogozhatom, hogy milyen örömet talál ebben ő.

...sudár jegenyén csipog a zsiráf, / szuszogó foka hegytetőre hág, / vizek mélyén keselyű lapul, / künn a parton rüh ugat vadul... – szavalja jellegzetes orrhangján ez a pocsek ürge, aki tönkretette a vakációmát.

Mellém telepszik a balatoni kerthelyiségben.

Hová is teledpedhetne? Minden mozdulatával engem bosszant, hergel. Mégis a töprengőt alakítja, aki gondolatainak zszibongása közepette alig talál oda egy bizonyos asztalhoz.

Tízezer mandró közül egyetlenegy sem tudná így megjátszani a közönyöst, és talán százezer közül egyetlenegy sem élvezné jobban a megjelenése okozta felhördülést. „Felkerestem a barátomat – közlik a mozdulatai – mert nincsen ellenemre, hogy elverjem az időm ezzel a nagyokossal! Én vagyok a legnagyobb név és a legsajátosabb egyéniség ebben a kerthelyiségben, ezen a tóparton, és az egész kerek, szaros világon”.

„Rohadt pojáca” – gondolom én. És rávigyorgok. Mert alakítok én is: begazoltat, megszédültet.

Rámvillantja öreg és tapasztalt tekintetét. „Kussolj csak! Keresztüllátok rajtad!”

Pedig fiatal a fickó, ha nem is olyan parádésan, mint jómagam a tizennyolc évemmel. Hét évvel idősebb nálam, de biztos vagyok benne, hogy nem lehetne olyan csapatot összehozni, amelyben ne ő kapná a legöregebbnek kijáró lapokat. Fásult, de milyen fásult... – és ezzel félemlít meg engem. Ha lekeverhetnék neki egyet... De már a mozgásától is megzavarodom. Csoda, hogy lábom van még, és igazán nem tartozna életem fénypontjai közé, ha behúznék a bordái közé. Mert a kakas igazán nem érdemli meg a sorsát. És ő sem, ő sem érdemli meg, bizony nem, és egyébként sem kedvelem az ítélezést, bárhogyan próbálok, de minden porcikám tiltakozik az ügyési szerepkör ellen.

– Özsen, Özsen, – korholja nekemszánt szíréhangon azt a szerencsétlen jószágot – Özsen, te bárdolatlan dög, így viselkedik egy jól nevelt kakas? Ki-

szolgállok, kosztot, kvártélyt, mindent megkapsz, jobb dolgod van, mint a sitkó-soknak, és akkor ezzel fizetsz... Az ifjúságom érted, az ifjúságom áldozom rád, azt az egyetlent és szépségest... Órák százait és ezreit, miként a nagy nevelők... De sehol semmi, csak a konokságod, az impertines viselkedésed... A tópart büszkesége lehetnél, bálvány és mirákulum, akiben hisznek, aki elbűvöl, hogy ilyen is van, ilyen teljesség... De te makacs és hiú vagy, rossz hajlamaidra hallgatsz és tönkremész, te megátalkodott, inkább tönkremész, de nem szerzed meg nekem az örömet, hogy lássam mint érik be munkám gyümölcse! Mert tönkre-mész, Özsen, szerelmetes cimborám, de nem hagyod, hogy kikupáljalak. Csak pocskékolom rád az erőm, te ellenszegülő dög...

És hiába minden – elnevetem magam.

Rám néz... és megítél. Nem az erkölcs magasából tekint le, ő egyáltalán nem, inkább a mélyből les ki rám, a lekopott keserűség, a kiküzdött kopárság mélyéből. Szemvillanása vállaltan és tudottan gonosz. Hatalmasat ránt az állat pórázán.

Ezen leginkább a kakas lepődik meg, méltatlankodva kukorékol és maga sem hiszi, hogy örökös vereségei után ekkora harsányságra futja még. Kifejezéstelen szeméi vérben úsznak, a nyaka ráng, fulladozik.

Bizsereg a tenyerem, de leteszek a pofonról.

Higgadt és megfontolt vagyok a magam tizennyolc évével, és el akarok igazodni ezen a lököttön, nem hagyhatom, hogy játszadozzon velem. Meg aztán ez a kínlódó kakas – nekem túl bonyolult!

Hát igen... lejövök ide nyaralni és az első ürge, akivel összeakadok a mostohafivérem, aki egy kakast vonzsol maga után. Katasztrófa ez a nyár, katasztrófa! Minden délután eszméletlenül issza magát és én asszisztálok ehhez a baromsághoz.

Sose józan – az én fivérékém sose józan.

Beszívott, már délelőtt beszívott, láttam a parton tántorogni.

Mostanra valamiképp józanodhatott de szomjas is, csettintget zabosan. Mónika csitítva visszaint neki, ennek a mocsoknak, már észrevette ezt a mocskot, nevet rá és sietve hozza az üveg pálinkát meg a két poharat. Siet és nevet, kapkod és hízeleg... Belekapaszkodik ebbe a részegen is éber fickóba, élénken és könnyedén akaszkodik rá, gyerekes arca félénk mosollyal lesi a komor bohócot és boldog, ha az pajtáskodva megpaskolja.

Jó itt, mert jó, hogy Mónika is itt van.

A kerthelyiséget háromoldalt jegenyék szegélyezik, úgy nyúlnak az ég felé, mint a ciprusok annak az örült hollandnak a festményein. A negyedik oldal szabad, idelátszik a tó. Még kellemes és tiszta a helyiség, a sebtiben összetakolt dobogón várnak a hangszerek, a pincérlány mosolygós, még nem gyúrta le a nyúlós idegességet még nem fájdult meg a lába, a gerence és még engem sem gyúrt le az ital meg a hányinger.

Legörgetjük az első poharat, aztán még egyet, meg még egyet.

Tüzek, fény és zürzavar a testemben.

Megváltozom. Fogékonyabb, veszélyesebb vagyok. Annyira nem hasonlítok önmagamhoz, mint a vendéglő tejfehér búrái, amikor kigyulladnak és férgektől, lepkéktől körülzsongott holdakká változnak. Nyugi, nyugi, szedd össze magad öregem! A bátyád nem változik: gunyoros, elégtelt, leereszkedő. Kérj elnézést a nehéz emberektől! Tévedtél, mert pihekönnyűek. Ez olyan, mint az ólom: legalulra süpped. Olyan részeg, hogy nem lát és mégis fürkész, vizslat. És neked végigfut a hátadon a hideg.

Mennyire másként iszunk mi ketten.

Én a számban tartogatom az italt, mielőtt legyűrném. A nyelvem elzsibbad, a garatomban tűszúrások, míg végre kihasználhatom szervezetem ellenállásának aprócska kihagyását, az undor kicsiny szünetét. Pedig most kívánom a pálinkát, legalább olyan erősen és mohón, mint ez a szakértő, aki hátraveti magát a ka-rosszéekben, szélsebesen felhajtja a kupicát és máris újratölt. Az ital nem cseréli ki, csak nehezíti a lényét, már nem ólom ez az ember, hanem a súly maga, abszolút súly, a növelhetetlen teher, amin már semmi sem fog. Már nem fulladozik, már megfulladt, – gondolom. Egy hulla, amelyik soha nem elevenedik meg – gondolom én és nincsen igazam. Legbelső elevenségétől félek igazán!

Már nem kémlél ellenségesen. Fivérfélét alakít és legszívesebben a vállamra tenné a kezét. És én pontosan attól rettegek, hogy valóban a vállamra teszi. Hát- rább is húzódok, nem bízom képzelt mozdulatában. Azt hiszem, hogy ez a mozdulat a vesztemet okozná. És mert ez a tróger szöröstől-böröstől, testestől-lelkestől ismer és ért engem, lemond erről a féktelenül erős vágyáról és nem teszi a vállamra a kezét. Végigmér, szinte kedvesen... Ám ennek sincs értelme, hiába na, nem hiszek benne: csak azért iszom, hogy meghallgassam, ő pedig azért ízlik, hogy elmondhassa. Nem is ihatunk egyformán.

– Mondjad – szólok rá – bűn volna, ha nem mondanád!

Újfent rámvillan a tekintete: a változatosság okáért egy beteg kutyatekintet. Savanyú a világ, savanyú!

Annyi délután és annyi pohár után még mindig nem gondolunk egyet és erre rájött ő is, megutálta az üldöző szerepét és túl akar lenni az egészen.

– Döntöttél hát? – kérdi ez a züllöt Jézus a züllött tanítvány elhívásakor.

Bámulok magam elé. Tanácstalanul, mint a koszorúzási ünnepség elnöke, akiknek az a benyomása, hogy a szervező elnözte a naptárt.

Vagy ismét hergelne?

Elereszt és visszaránt?

Hallgat. Közölt valamit és elhallgatott. Ha ki szeretne csalogatni a sündisznóállásomból, akkor haláljól csinálja.

„No lám, ilyen a jó fivér – gondolom – ilyen a csapásosztó isten, aki szeretből bocsát pestist a földre”.

És keserű a szám íze. Tudom, holtbiztosan tudom, hogy hibáztam. Talán az ital miatt van, talán másért. Talán ez az ürge többnek képzeli annál, aki vagyok. Talán arra vár, hogy azt mondjam neki: „Rendben van. Te meg én, mi ketten mindent egyenesbe hozunk”. És mert ezt várja, ezért képzeli rólam fenemód sokat. A fejem zúg, nagy szelek érkeznek a tő felől, a nagy szelek nagy vihart kavarnak, és én a viharral törődöm, nem vele. Egye a fene az egészet! Kívánom az italt, tüzek, fény és vihar a testemben és talán soha, de soha nem fogok magamhoz térni.

– Döntöttem – bököm ki –, a legegyszerűbb, ha elmondom.

– Ha meghallgaszt elmondom, – és máris nyúl az üveg után, csüggedt önuralommal, nem úgy, egyáltalán nem úgy, mint az előbb, hanem annyira a kedvére ellenére, hogy a büntudattól azt sem tudom hová legyek.

– A dolgok fordítva esnek Nagyokos. Tótágot áll a világ és minden fordítva van. Nem ér semmit, amiben hiszel. Nem akarsz megérteni engem Nagyokos. De érjünk a végére, alig várom, hogy a végére érjünk. Mert ott a végén, majd megérted te is, hogy minden fordítva van...

Nyújtja nekem a pohár pálinkát, a kupicát, nyújtja nekem a jó fivér, és én éles, kíméletlen fényben szakadok ketté. Lehet, már valamelyik korábbi délutá-

non kétfelé váltam és most rögzül véglegessé az állapotom. Lehet, már egyszer biztatóan, megértően vigyorogtam erre a született vesztésre és kinyitottam szavainak a fülcimet. Lehet, nem is én vigyorogtam rá, nem is én hallgattam szirénaszavait, hanem a bennem lakozó idegen. És ha elönt a veríték nem engem önt el, hanem az idegent. Ha elváltozik a hangom, akkor az idegené változik el. És ha aljas vagyok, akkor az idegen az aljas, nem én. Én egyenesen látok, ő fordítva lát. Nekem tág a világ, de neki, ennek az idegennek szűk lett már, ocsmányul szűk és egyre szűkebb.

- Köszönöm - szólok - előre is köszönöm.

A szája is nyitva marad meglepetésében és esküszöm, hogy elpirul.

Megértett, ez egyszer megértett.

Tuti, hogy bohóc az ürge, de verckedő is, a legnehezebb súlycsoportból, remek tempóérzéssel, gyors ütésésszűzességgel. Méltányolta a szövegem, megszedült, aztán összekapta magát és támadott.

Mert belekezdett észrevétlen lassan, és én az elcén nem is fogtam fel, hogy folyamatosan beszél, vagyis elmond, lead egy történetet. Nem eszméltem rá, hogy az ő története az enyém is, és hogy az azonosságot szeretné velem elfogadtatni, az azonosságot, azt az érzést, amelytől a fák, a vendéglő, a tópart ki-mozdul a helyéből és a mindenség díszletté változik, egy sosemvolt nyár díszletté. És a részegség, az imbolygás teszi valóságossá a világot, mert ha a szilárd, mozdíthatatlan és megbízható látványok díszletek, akkor csak úgy találhatóunk magunkra, ha elfogadjuk díszletváltukat.

- Mónika egy kurva, akit ötszázért megkefélhetsz - világosított fel a fivérem egy délután, amikor ugyanilyen furcsán folyt rá a fény a kockás aszalterítőre. A mozgása ér a legtöbbet. . .

- Lehet, igazad van - gondoltam akkor. Felhajtottam az elém rakott pálinkát, éreztem a hívást, az imbolygó díszletekét, és engedtem nekik.

Osztoztunk a lányon, a fivérem meg én. Ám nem emiatt vesztettem el a menetet. A cinkosság, a vágyam, hogy cinkos lehessenek, az árult el. Hogy hajlandó vagyok a dolgok végére járni és fizetni. Az ürgék kilencvenkilenc egész kilenc tized százaléká nem vágyik a pokolra, de én abba a másfajta, abba az utolsó különleges egyetlen tizedbe tartozom!

Aki hajlandó inni a hányingere ellenére.

Aki hajlandó meghallgatni egy valóságos történetet, amelyben nincsen kitalálás. És ezt még élvezi is.

Olyan lennének, mint az apám, a mi közös apánk?

Az apámat csendes, higgadt embernek hittem, minden mondott szavához ragzkodónak. Olyan volt, mint én, vagyis én lettem olyan, mint ő. . . Erős, figyelmes, energikus, a maga meghúzó módján erőszakos. Azt hiszem, nem kötelességből, de szívesen ismételt meg a mintát. Nem is vágyom többre. A Fém-szerkezetek Gyáranak megbízható, szorgos raktárosa, a remek munkaerő hajnalban kelt, a korán fogyasztott reggeli után megcsókolta anyámat és engem. „Na mentem a Szerkezetbe” - mosolygott fanyarul. És amikor hazavetődött, a nagydarab emberből csendes diadal áradt: „Na, megjöttem a Szerkezetből”. Ez így ment napra nap. . .

És most megtudhattam, hogy apám valamikor nyakló nélkül ivott és beszíva nadrágszíjjal verte a feleségét, meg a gyermekkeit!

Újabb van egy álomom. Szomjazom, rettentően szomjazom, méghozzá szóda-vízre. Felébredek, kikécmereggek, kitámolygok a konyhába és sehol nem találok a szódásüveget. Mert az apám eldugta, mindörökre eldugta! A szomjúság úgy

gyötör, szinte belepusztulok. És nem találok, sehogy nem találok az eldugott szódásüveget! „Apám, apám – üvöltöm – add elő azt a rohadt üveget! Ne hagy, hogy ezt a bűdös pálinkát igyam! Ne hagy, hogy kifeszítsenek e mellé a ravasz lator mellél!”

A szódásüveget álmomban soha nem találok meg. Hiába is kapálódznék, fel kell nőnöm és megbirkóznom azzal, amit hallok és ami a fejemben dübörög.

Es hiába gondolom: „Öreg vagy hapsikám, öregem”.

Es hiába gondolom: „Élni szeretnék, úszni, napozni, szeretkezni Mónikával. Nem izgat, hogy te vagy a stricije. Mert rohadék vagy hapsikám, bármivel is nozakodsz elő, rohadék vagy”.

Hiába gondolom mindezt, mert váratlan és pontos mozdulataival leütött a tivérem és lent, az ő fojtogatóan nehéz szintjére zuhanva, semmi rendkívülit sem találok többé sem az ütésben, sem a helyzetemben.

Mondhatom, hogy a legkülönösebb az a természetesség, amellyel az ember átbillenhet minden korláton és nem találja többé az idegent idegennek, hanem a sajátjának érzi és a dolgok új rendjén nem is ütközik meg.

– Rémregényt éltünk mi át haver, szabályos rémregényt. Amúgy csendes, higgadt ember volt az öreg, fegyelmezett katonatiszt, aki maga sem tudja, hogyan szokott rá az italtra. Nincs erre magyarázat. Nem értette az anyám sem. Mert az ital elvette az esztét és akkor nem nézte hova üt. Csépelte a bátyámat, a nővéremet, meg azt a taknyos, kicsi kölyköt, aki voltam. De legdühödtében a szegény mamát verte, nadrágszíjjal, kímélet nélkül. Nem való az fehér embernek, amit átéltünk mellette. Télen kabát nélkül rohantunk ki a kertbe és vacogva hallgattuk a síj csattanásait, és a mama nyögéseit. Nem is nyögött a mama, csak az összeszorított fogai közül szivárgott ki valami: vér és kín, és ez így ment éveken át, hosszú éveken át, haver. Hányszor éhezünk, de nem mertünk hazamenni, mert az apád dührohamot kapott és pisztollyal kergetett ki. Míg aztán a bátyám gondolt egyet, vállat vont, belökte az ajtót, bement és megverte az öreget. Bikaerős kamasz volt, az öreg meg szokása szerint tökrészeg. És akkor egyszerre, egyik napról a másikra megoldódott minden. Apádat kirúgták a selegből, a mama beadta a válópert és szétköltöztünk. Milyen boldogok voltunk egyedül maradván. A bűdös kölyök, meg a mama. Micsoda idők! Együtt tekeztünk, az elválaszthatatlan testvérek. Bélyeget gyűjtöttünk, táncolni jártunk, bekerékpároztuk az országot. Azt az étvágyat, azt a falánk kedvet! Behoztunk a lépéshátrányt, és ragyogóan állt a partink fiacskám. Azaz ragyogónak hittük az állást és a világot kimeríthetetlen kincsesbányának. Hogy milyen váratlanul omlott ránk ez a bánya! A mama, tudod fiacskám, nem figyeltünk a mamára... Hogy a hónap közepén elfogyott a pénzünk, hogy este nincs vacsoránk és rohangálhatunk kaja után. Hogy milyen rendetlen, milyen fecsegő, hogy nem érdeklí semmi, csak jár szobáról szobára és motyog. Már nem is takarított, nem is mosdott. Bolyongott a lakásban, mint aki valamit keres. És amikor rájöttünk, hogy mire vágyik, mi hiányzik neki, akkor vénemberekké váltunk. Megláttuk véletlenül, de mondom, haver, szintiszta véletlenül, amint... amint... Mindegy is! Végünk lett, akkor lett végünk mindnyájunknak. Pedig a mama hirtelen ráébredt, hogy nem élhet így tovább. Összeszedte magát, fodrászhoz ment, új ruhákat vásárolt. Még udvarlója is akadt, jól ismertük, rendes hapsi volt. Mi meg cukkoltuk a mamát, és szurkoltunk neki, istentelenül szurkoltunk. A mama meg nevetett rajtunk, amíg újra csak döbbsen és zavartan mászkálni kezdett szobáról szobára és kapkodta a fejét, mintha darazsak dongának körül és összerándult, amikor beledöfték a fullánkjukat. Aztán egy este, amikor mindhárman

elmentünk hazulról, megmérgezte magát. A nővérem hozzám ment egy manilai pofához. Istenem, ez a Manila nem is létezik, ezt csak a nővérkém találta ki, hogy legyalogolhasson a térképről. A bátyám eltöltött egy fél évet az állami-ban, aztán villámgyorsan lopott egy kocsit, tömegszerencsétlenséget okozott vele és bevonult a síttré. Értem meg eljött a papa, aki végre megemberelte magát és abbahagyta a piálást. Elvitt hozzátok az új, barátságos családi fészekbe. Lehúztam köztetek azt a másfél évet, ami a nagykorúságomtól elválasztott és végig arra vártam, mikor mehetek már a fenébe. És bizony nem szereztem diplomát, ha-ver. . .

Elhallgatott, megkönyebbülten hallgatott el, mint aki kihányta magából a mérget. És összeroppant, előredőlt, feje az asztalon koppant. Már aludt is. Csurgott a nyála, hortyogott.

Én meg szédültem, forgott velem a világ.

Meghallgattam egy részeg vartogását és a tárgyak, a növények, az emberek csak azért nem vesztették el körvonalait, csak azért mutatták szokott alakjukat, mert még nem bukott ki belőlem a sóhaj, még nem emeltem fel a kezemet, hogy a homlokom megtörüljem, vagyis még nem támadt az a parányi érzékelhetetlen szellő. Lehetnék én ennek az eszméletlen fickónak a helyében és akkor én borulnék az asztalra, ő meg velem szemben ülne szédülve és töprengve. Vagy lehetnék a másik féltestvérem, akit sohasem láttam. Ülhetnék a sítten megszabadulva a kötöttségektől, a felelősségtől és a robottól, a kajával meg az alvással törődnek. A hátam mögött az elgázoltak, és én üres vagyok, fanyarul mosolyogva szólok a reggeli után: „Na, mentem a Szerkezetbe”, este pedig csendes diadallal térhetek haza, mert megúsztam a napot, megúsztam ital, verkedés nélkül. Persze ez már nem az én lesített fivrem, ez már az apám, aki végig sem csinálta az elvonókúrát, mert egyik napról a másikra leszokott az italtól és már győzi erővel az életet és a gyermekét egyensúlyos, energikus emberré neveli.

A sóhaj még nem bukott ki a mellemből, a kezemet sem emeltem fel és a fák, a vendéglő, a tópart mégis díszletekké változtak, egy sosemvolt nyár csalóka díszleteivé és az emberek kitömött bábukká, papírmasé figurákká, én meg igazán, rettenetesen megsédültem, amikor rájöttem, hogy az apám sohasem mesélt nekem a múltjáról, nem említette egyetlen egyszer sem a katonaságot, és sosem szólt egyetlen szót sem a lesített fivéremről, megszökött nővéremről. Pedig egyszer, egyetlen egyszer bizonyosan megemlítette volna, ha mindez igaz, reggeli vagy vacsora közben, távoztában vagy érkezésében elmélázva és akaratlanul is szólott volna róla, mellékesen és hanyagul, mint lényegtelenet vetette volna oda a leglényegesebbet.

Ó, ha ez az örült hazudott nekem!

Ha megtévesztett és az apám nem volt kettős lény, ha nincs is másik fivérem, ha nincsen nővérem és az egészet csak a pojáca találta ki, hogy igazolást találjon elrontott életére, ha másba ment tönkre és én nem vagyok érte felelős!

Vajon lesz-e erőm utánajárni az igazságnak és kell-e utánajárnom?

Van-e értelme a múltat kibogozni és újrajátszani az összevisszaságát? És kibontaná-e magát érvényes tanulság, vagy olyan vigasz, amelyre mindketten vágyunk?

De vigyázat, már ébred is!

Rámvillan a tekintete: tapasztalt és kiégett.

Ki tudja, mi van még a tarsolyában?

Már semmi!

Feláll, tántorog, nem veszteget rám egy bűdös szót sem.

Eloldja az asztallábtól, vonszolja maga után az ellenkező állatot. A kakas apró, kifejezéstelen szemei sebesen forognak, vékony nyaka esztelenül ráng, sarkantyús lábai barázdát vonnak kimerevedő teste után. És a jószág feladja, újra feladja. . .

Sündörgők mögöttük.

A faszoró kihalt, most az egyszer nem hallok vihogást, gunyoros, bizalmaskodó megjegyzéseket. Megtakaríthatom a szégyenkezést. De van valami, amit nem takaríthatok meg. . .

A tóparton két fekete árny: az egyik őrjöngve rángatja a másikat. A madár árnya száll, repül egy borzasztó rúgástól, körvonalai rárajzolódnak az alkony eszeveszett színeire.

. . . sudár jegenyén csipog a zsiráf, / szuszogó foka hegytetőre hág / vizek mélyén keselyű lapul, / künn a parton rüh ugat vadul. . . – ordítja handabandázva a fivérem, elereszti a pórázt és menekülő állat után veti magát.

Émlygek, a kezem ökölbe szorul.

De már nincs is, hiába keresném, elvesztettem, kikerült a látóteremből, hordyogva alszik féligholt kakasa mellett, vagy elmászott a vityillójáig, vagy visszátántorgott a vendéglőbe, az agyonfáradt pincérlányhoz. Vagy vízbe fulladt. . .

A legszivesebben ordítanék. Ha meglenne benem ennek a bohócnak a keserű ereje, akkor én is világgá ordítanám, hogy igenis minden fordítva van és nem a nap fullad bele a vízbe, hanem a víz emelkedik, amíg csak el nem éri a napot és akkor elnyeli, mert ez a rohadt nagy víz nem nyugszik, amíg bele nem fullasztja a napot abba az átkozott bendőjébe!

Állok a parton megütöten. Elképzelem, amint hajnalban a nap kinyomja a hátát a látóhatárból, amint bíborlik felfelé szálló gömbje és amint a színei a vízre ömlenek. Elképzelem, hogy mozdulhassak.